TEODOR MAZILU

Don Juan moare ca toţi ceilalţi

Cuprins

PERSONAJELE.....3

TABLOUL 1.....4

TABLOUL 2.....15

PERSONAJELE

DON JUAN

MARIA MAGDALENA

GARDIANUL

MARIA ANTOANETA

TABLOUL 1

Pentru ambele tablouri, un singur decor. O locuinţă feerică şi sumbră în acelaşi timp, care se poate transforma uşor într-o închisoare la fel de sumbră şi feerică.. Diferenţa dintre închisoare şi locuinţă trebuie să fie sugerată mai mult de atmosferă decât de decor — propriu-zis.

Don Juan, Maria Magdalena

DON JUAN: Cum ai reuşit să ajungi până aici?...

MARIA MAGDALENA: Nu mă întreba. A fost îngrozitor... O sută de mii de bărbaţi îmi strigau înnebuniţi numele, voiau să-mi sfâşie rochia. Mai rău ca la carnavalul din Rio...

DON JUAN: Ei, lasă, iasă, nu-i chiar aşa neplăcut să înnebuneşti o sută de mii de bărbaţi...

MARIA MAGDALENA: Agitaţia asta isterică îmi făcea plăcere, ca să vezi cum e făcut omul... în loc să mă scârbească, îmi făcea plăcere. Mereu îmi propun să mă scârbească şi până la urmă mă trezesc că mă topesc de plăcere...

DON JUAN: Ei, cum să nu-ţi facă plăcere... Trebuie să recunosc cu o invidie neagră pe care mă chinui s-o preschimb într-o ironie fină că pe mine nu m-au aplaudat niciodată o sută de mii de femei. E o cifră!

MARIA MAGDALENA: Nu mai ştiu unde să mă ascund... Chiar dacă m-aş duce în Himalaia, tot ar veni după
mine haitele astea de admiratori nebuni. Nu mă cunosc, dar mă admiră...

DON JUAN: De aia te admiră, fiindcă nu te cunosc. Şi-apoi, cred că exagerezi... în Himalaia n-ar mai veni.

MARIA MAGDALENA: M-am săturat. Nu există zi în care să nu primesc o mie de declaraţii de dragoste... Apucă-te, citeşte-le, clasează-le, răspunde-le, strecoară-le un cuvânt de simpatie... A trebuit să-mi angajez o secretară...

DON JUAN: Nu fi prea crudă cu admiratorii. Plătesc impozite, au şi ei dreptul să iubească...

MARIA MAGDALENA: Mi se pare ciudat să stau cu un bărbat între patru pereţi şi să n-ascult o declaraţie de dragoste... Nu mi s-a întâmplat niciodată aşa ceva... Aproape că mi se face frică... Fă-mi o declaraţie de dragoste!

DON JUAN : Şi eu intru în panică când văd că numărul victimelor scade... Linişteşte-te, Maria Magdalena! (*Dă drumul la radio*.)

MARIA MAGDALENA: Închide, te rog, idioţenia asta! După asta urmează poezia pe care mi-a dedica-o Rilke...

DON JUAN (*închide totuşi*): O laudă nu se analizează sub raport artistic... Eu nu-mi permit luxul de a avea o viaţă interioară. Depresiunile sufleteşti sunt privilegiul celor cu bani la ciorap... Eu m-am resemnat cu ideea de a fi un „monstru sacru”: visul secret al tuturor femeilor... Îmi place să dictez secretarilor câteva cuvinte pentru înflăcăratele mele admiratoare. Îmi place să ştiu că Mozart a scris pe baza existenţei mele o muzică divină... Moliere, Shaw, Frisch, Byron, toţi s-au simţit datori să se ocupe de mine, sunt un mit care nu poate fi ignorat. Şi apoi îmi place emoţia pe care prezenţa mea o stîrneşte pretutindeni... Odată, la Corint, o fetişcană a leşinat numai când m-a văzut... E puţin lucru? Mă simt ca un general care comandă o armată de fanatici şi de cretini...

MARIA MAGDALENA: Eu sper să mă apuce scârba...

DON JUAN: N-o să te apuce... Femeile îmi plac din ce în ce mai puţin... Îţi vând un secret: nu-mi plac femeile. Dacă n-am avea fantezie noi bărbaţii, puţini copii s-ar

naşte...

MARIA MAGDALENA: Aveţi, slavă Domnului! Mă uit la tine şi îmi dau seama câtă imaginaţie trebuie să aibă o femeie ca să se îndrăgostească de tine. Nici măcar frumos nu eşti...

DON JUAN: Parcă eu înţeleg de ce bărbaţii se îndrăgostesc de tine? Ai o frumuseţe foarte globală, fără nimic particular. Eşti mai mult un prospect decât o fiinţă vie... Şi dacă aş vrea, ţi-aş suci şi ţie capul.

MARIA MAGDALENA: N-am să mă amoreze? niciodată de tine...

DON JUAN: Nu zi vorbă mare...

MARIA MAGDALENA: Îl iubesc pe Pitagora. Nu eşti gelos?

DON JUAN: A fi gelos înseamnă a recunoaşte că o femeie se poate simţi bine şi-n braţele altui bărbat. Aşa că, nu sunt deloc gelos... Şi o femeie care s-a culcat cu Pitagora înseamnă că pur şi simplu nu s-a culcat cu mine, deci n-am pierdut nimic. Aş putea fi gelos cu adevărat dacă te-ai fi culcat cu mine fără ca eu să ştiu... Şi parcă tu îl iubeşti pe Pitagora..?! Şi parcă Pitagora te iubeşte pe tine...?!

MARJA MAGDALENA: Din braţele lui Pitagora am venit la tine...

DON JUAN (*dur*): Fără să te chem eu, Maria Magdalena...

MARJA MAGDALENA: Ţi se pare nelogică pasiunea mea pentru Pitagora?

DON JUAN: Şi ce dacă nu e logică?... Ce, în amor se caută logica? Numai laşii şi idioţii caută logica în amor... Cum gândesc logicienii ăştia? M-ai părăsit pe mine care am cucerit Roma pentru un nenorocit de trubadur? De ce ai făcut-o? Femeia dă din umeri, nu ştie de ce a făcut-o, a făcut-o, a făcut-o... Bărbatul, nu, se-nfierbântă, vrea explicaţii, caută logica, acolo unde, slavă Domnului, nu există... În materie de amor avem dreptul să nu gândim, gândim şi aşa prea mult în celelalte domenii... Când există prea multă logică, numărul ospiciilor

creşte.

MARJA MAGDALENA: Tu mărturiseşti sau te lauzi?

DON JUAN: Dacă n-am avea o excelentă părere despre noi, nu ne-am spovedi toată ziua, bună ziua...

MARIA MAGDALENA: Eu măcar mă îndoiesc de ceea ce fac. Eu măcar mă simt nefericită... Eu măcar nu mă simt în largul meu în acest vacarm. Eu sunt torturată de remuşcări... Eu măcar, Don Juan, aştept o mare iubire...

DON JUAN: Deci iubirea pentru Pitagora a şi murit?

MARJA MAGDALENA: E admiraţie, nu iubire...

DON JUAN: Aştepţi o mare iubire hoţomano... Ştii că nu există, de-aia o aştepţi cu atâta credinţă. Oamenii doresc o mare iubire şi când săraca de ea vine, nu ştiu cum să mai scape de ea. Oamenii aspiră spre lucruri frumoase, cu speranţa că ele nu există..;

MARJA M AGO ALENA: Lordul Byron spunea că ai plăcerea de a sfida morala convenţională a societăţii...

DON JUAN (*în timp ce pregăteşte cafeaua*): Ca sa vezi cum se denaturează realitatea de dragul unei nenorocite de metafore... Eu n-am sfidat niciodată morala, iar împotriva nedreptăţilor sociale n-am avut niciodată nimic de obiectat. De ce să mă revolt? Iubesc această lume absurdă! Iubise această lume plină de popi, impostori, impotenţi şi negustori, o lume în care eu strălucesc, aduc un nimb de poezie... Daca voiam să sfidez societatea, nu mă ţineam de capul femeilor... Să nu-mi spui mie că dacă te culci cu o mie de femei societatea se clatină şi apare alta mai bună. Uite... ce poate să fie în capul unei femei care s-a culcat cu Pitagora...

MARIA MAGDAEENA: De câte ori Pitagora vine la mine îmi lasă o sută de drahme şi o temă de meditaţie.

DON JUAN: Frumos din partea iui. Şi-o sută de drahme şi o temă de meditaţie. Şi tu, copilă nevinovată, le iei pe am în două...

MARIA MAGDALENA: Lasă-mă să mă zbucium, Don Juan... Mereu stau şi mă întreb de ce toţi bărbaţii pe care i-am iubit şedeau la mama dracului, în podişul Tibetului, în timp ce toţi cretinii, toţi negustorii, toţi neputincioşii, toţi afurisiţii — zăceau la doi paşi de mine? De ce urâtul e la doi paşi de noi? Doar să întinzi mâna...

DON JUAN: Sunt mai multe explicaţii...

MARIA MAGDALENA: Viaţa asta de curtezană ar trebui să stârnească sila oricărei fiinţe delicate... Să-ţi vinzi trupul pentru câteva drahme...

DON JUAN: Câteva drahme? Minţi! Am auzit că ai nişte preţuri cam piperate... Tu nu eşti o fiinţă neliniştită, ţi-a băgat în cap asta Pitagora... Te-ai gândit şi la ipoteza asta?

MARIA MAGDALENA (indignată): Cum să nu fiu o asemenea fiinţă? Nefericirea mea e cea mai bună dovadă... Eu l-am văzut pe Cristos...

DON JUAN: L-ai văzut pe Cristos? Poate ţi s-a părut...

MARIA MAGDALENA: Aşa spune Biblia. Biblia spune negru pe alb că Maria Magdalena l-a întâlnit pe Cristos şi Cristos a scos şapte draci din mine şi m-a mântuit de păcat. N-ai citit Noul Testament?

DON JUAN: Noul Testament conţine şi multe exagerări... Cum o să te mântuiască altul de păcatele tale?!...

MARIA MAGDALENA: După cum văd, dragul meu Don Juan, eşti cam liber cugetător...

DON JUAN: Aşa şi aşa... Când beau puţin gin simt nevoia să spun lucruri mai îndrăzneţe, dar îmi trece... Pentru această erezie trecătoare am să mă spovedesc mâine dimineaţă cu noaptea-n cap... Dacă greşeşti în faţa Domnului, ţi se măresc impozitele...

MARIA MAGDALENA: Spune-mi odată! L-am văzut sau nu l-am văzut pe Cristos?

DON JUAN: Nu ştiu. De unde vrei să ştiu eu dacă l-ai văzut pe Cristos?

MARIA MAGDALENA: Biblia spune că l-am văzut. Biblia

spune că m-am mântuit. Şi eu mă simt plină de păcate şi de gânduri urâte... Şi trebuie să fiu bună... fiindcă aşa spune Biblia. Şi trebuie să iubesc oamenii — fiindcă aşa spune Biblia. Şi trebuie să urăsc meseria de curtezană, fiindcă aşa spune Biblia. Şi trebuie să nu mă culc cu Pitagora, fiindcă aşa spune Biblia...

DON JUAN: Şi avantaje nu sunt? Ia gândeşte-te bine...

MARIA MAGDALENA: Mai mult dezavantaje decât avantaje... După ce se bucurau de frumuseţea mea, bărbaţii mă rugau să intervin pe lângă Cristos să li se ierte păcatele. Şi toate acestea în acelaşi preţ.

DON JUAN: Sigur, e destul de greu. Grea meserie ne-am ales, Maria Magdalena!... Imaginea asta de amant desăvârşit, de bărbat veşnic îndrăgostit, pe care şi-au făcut-o femeile despre mine, m-a adus la sapă de lemn. Totdeauna trebuie să fii fermecător. Totdeauna trebuie să fii necruţător şi proaspăt. Totdeauna trebuie să ai o vorbă de spirit pe buze. Totdeauna trebuie să fii cu ochii dilataţi de patimă. Când să te mai odihneşti, când să mai citeşti o carte?

MARIA MAGDALENA (*cu ironie*): Da, Aşa e. Când să mai citeşti o carte...

DON JUAN: N-ai chef de amor toată ziua-bună ziua. De câte ori mă întâlnesc cu o femeie, mă întreb: Dumnezeule-Doamne, de data asta cum s-o scot la capăt? Poate fi amărâta asta de viaţă un şir de demonstraţii reuşite? Şi atâtea trupuri, şi atâtea trupuri... Mereu să trăieşti şi să meditezi printre maldăre de carne care se vrea biciuită şi potolită... Telefonul meu sună mereu de parc-ar fi telefonul pompierilor... Dar eu nu mă revolt. Eu nu mă zbucium. Eu mi-am ales meseria asta... Şi pe tine bărbaţii te-au transformat într-un obiect!

MARIA MAGDALENA: Nu e adevărat că bărbaţii m-au transformat într-un obiect! Eu m-am transformat într-un obiect, ca să mă pot vinde. Nu suntem transformaţi

în obiecte, ne transformăm în obiecte. Nu suntem siliţi să fim mai răi, devenim mai răi din proprie iniţiativă... Cu toate astea, sunt mereu jignită că bărbaţii nu-mi văd sufletul, mereu le reproşez: „Voi vedeţi în mine animalul”.

DON JUAN: Nu-i adevărat! Elogiul adus animalităţii noastre ne măguleşte în cel mai înalt grad. Eu mă topesc când femeile, trecând peste inteligenţa mea, îmi laudă trupul. E penibil, dar aşa e...

MARIA MAGDALENA: ...Credeam că această jignire adusă de bărbaţi se va transforma cu timpul într-o durere adâncă. Ştiam că l-am cunoscut pe Cristos şi speram că această durere n-avea cum să mă ocolească. Trăiam cu speranţa că viaţa de curtezană mă va scârbi odată şi odată... Cât o s-o mai duc aşa? Ei, ziceam eu, până la urmă o să-mi facă lehamite... Uite că l-am văzut pe Cristos şi lehamite tot nu mi s-a făcut...

DON JUAN: Ei, si ?

MARIA MAGDALENA: Cum, ei şi? De ani de zile aştept să fiu strivită de durere, ca de o herghelie de cai sălbatici... Aş vrea să mă cuprindă sila faţă de viaţa pe care o duc... Şi, uite, nu mă cuprinde...

DON JUAN: De ce vrei să fii mai sensibilă decât eşti? Vezi foarte bine că nu suferi... Ia banul şi taci din gură...

MARIA MAGDALENA: Nu fi vulgar, Don Juan! Cum să nu sufăr? Biblia vorbeşte de o suferinţă cumplită care m-a purificat... Implorasem durerea, cerşeam durerea, îmi sileam sufletul să geamă de durere... Sufletul şedea nemişcat ca o cămilă sătulă. Nici nu-i păsa! Atunci am început să mă revolt. Nu sunt eu Maria Magdalena care l-a văzut pe Cristos? Atunci dacă eu sunt Maria Magdalena, de ce n-apare o dată tristeţea despre care vorbeşte Biblia? Cine m-a amăgit cu această durere? Nu cumva am inventat eu această durere? Uneori, după ce petrec nopţi în şir c-un negustor de peşte, apare, ce e drept, o uşoară nemulţumire, o plăpândă

îngândurare, dar se stinge ca un foc de paie. Şi iarăşi se instalează trainic desfrâul! Şi iarăşi viaţa de curtezană mi se pare frumoasă... Şi iarăşi intru în tot felul de combinaţii. Şi iarăşi strâng bani la ciorap...

DON JUAN: După ce-ţi termini cariera, deschide-ţi o braserie la Saint-Germain-des-Prés sau un mic teatru de avangardă. Aşa se obişnuieşte.

MARIA MAGDALENA: Biblia spune că mi-am regretat viaţa de curtezană, dar eu, drăcia dracului, văd că n-o regret de loc... Aş vrea s-o regret... dar nu se poate... Nu-i de-ajuns să-mi spună Biblia că l-am cunoscut pe Cristos, dacă eu nu-mi amintesc de asta, degeaba... Ne închipuim că l-am cunoscut pe Cristos, că iubim adevărul, şi când ne cercetăm mai cu luare-aminte sufletul, nu descoperim nimic din toate astea — descoperim numai plăcerea şi frica de a pierde plăcerea! Iubirea e cea mai teribilă născocire a vanităţii noastre!

DON JUAN: Hai să tăcem, Maria Magdalena! Numai când oamenii n-au ce să-şi spună, fac conversaţie. Undi există tăcere, nu mai există dorinţă... Vezi, Maria Magdalena, când există egalitate reală între un bărbat şi o femeie, sexualitatea nu apare. Sexualitatea nu se naşte decât o dată cu inegalitatea, vidul şi violenţa. Uneori, cred că iubirea e incompatibilă cu sexualitatea, ar fi grozav de comic să fie aşa, tu ce crezi? Atâtea capodopere ale literaturii universale s-ar duce pe apa sâmbetei. Săraca sexualitate... Ea se poate naşte din milă, din frică, din curaj, din plictiseală, din pedanterie, din calcule administrative, din sfaturi medicale, din tandreţe, din vinovăţie, din politeţe, din remuşcări, din fotografii obscene, din compensaţii, din maniere elegante, din răzbunare, din maniere grosolane, din singurătate, din spirit de frondă, din ură, din schimbările atmosferice, din disciplină, din oboseală, din curiozitate, din orgoliu, din lipsă de orgoliu, din ignoranţă, dar din iubire? Aşa că, dacă ar exista iubire,

noi am apărea ca două figuri îngrozitor de ridicole. Să mulţumim singurătăţii şi fricii care ne-a născut... (*Se aude o sonerie*.) Nu înţeleg cine ar putea să fie. Toate victimele mele ştiu că sunt plecat la Roma. O fi vreo şmecheră de la „Paris Match”. (*Se duce, deschide, se întoarce cu o scrisoare — citeşte*.)

MARIA MAGDALENA: Ce s-a întâmplat?

DON JUAN (*tace*).

MARIA MAGDALENA: Ce s-a întâmplat?

DON JUAN: Nimic grav. Exact, ce-mi lipsea.

MARIA MAGDALENA: Şi ce-ţi lipsea?

DON JUAN: Un duel. Mereu mi se reproşa în autobiografic că n-am un duci. Mereu mi se spunea: ar trebui să mori într-un duel... Aşa voiau femeile, aşa voiau scriitorii... Facă-se voia lor!

MARIA MAGDALENA: Eşti un bărbat inteligent... Sper că n-ai sentimentul onoarei...

DON JUAN: Nu. Dar mitul pe care-l reprezint are acest prost obicei.

MARIA MAGDALENA: Şi ce-ai de gând să faci?

DON JUAN: Să mor în duel... Riscurile meseriei...

MARIA MAGDALENA: Viaţa asta de legendă în veci nemuritoare a devenit insuportabilă... Parcă ai sta într-o închisoare. Nu poţi să faci nimic din ce-ţi trece prin cap...

DON JUAN: Asta am vrut, asta am căpătat. Nici nu mă gândesc să ratez această splendidă ocazie sinistră. Admiratoarele mele de peste veacuri ar fi dezamăgite. Doar n-ai fi vrut să mor de gută?

MARIA MAGDALENA: Nu ţi-e frică?

DON JUAN: Cum să nu-mi fie frică? N-am ţinut niciodată în mâna o sabie sau o puşcă... Trebuie să demonstrez că un Don Juan nu cunoaşte frica. Aşa e piesa...

MARIA MAGDALENA: Dacă n-ai încotro, renunţă la mit şi salvează-ţi pielea...

DON JUAN: Ca să fiu sincer, mi se pare mai comod să mor

decât să mă revolt împotriva legendei. Am nevoie de un martor...

MARIA MAGDALENA: Azi e duminică. Nu găseşti pe nimeni...

DON JUAN: Trebuie să găsesc... Ei, pe unde mai scoţi cămaşa, mit grandios? Toată prostia asta vine de la faptul că oamenii şi-au băgat în cap că Don Juan nu cunoaşte frica de moarte. Mai ales femeile au această prejudecată stupidă... Ei, dragele mele iubite, aflaţi că mi-e o frică grozavă...

MAU IA MAGDALENA: Hai să fugim în Egipt... Am o căsuţă pe malul Nilului...

DON JUAN: Crezi că Pitagora ar accepta să-mi fie martor?

MARIA MAGDALENA: Lasă-l în pace pe Pitagora. Vino cu mine în Egipt! Am o căsuţă pe malul Nilului... Patru camere, baie, bucătărie..,

DON JUAN: Răspunde-mi la ce te-am întrebat. Crezi că Pitagora ar accepta să-mi fie martor?

MARIA MAGDALENA: Nu ştiu. Nu cred. Pitagora nu se amestecă în prostii de felul acesta... Hai, Don Juan, să fim doi oameni. Dă-le încolo de mituri cu măreţia lor cu tot...

DON JUAN: Doi oameni? E prea greu. E aşa comod să fii un mit măreţ! Spune tu, nu-i frumoasă legenda lui Don Juan? Cine-i nebunul care ar renunţa la o legendă atât de frumoasă?

MARIA MAGDALENA: Nu mi se pare chiar atât de frumoasă...

DON JUAN: Mie mi se pare foarte frumoasă... De-abia aştept să mă contopesc deplin cu nemuritoarea mea legendă.. Ar fi inteligent să-ţi iei la revedere, să-mi zâmbeşti şi să pleci...

MARIA MAGDALENA: Nu plec. Vreau să te iubesc... Trebuie sa te iubesc...

DON JUAN: Nu te chinui atâta... N-am nici un chef să mă retrag într-o căsuţă pe malul Nilului...

MARIA MAGDALENA: Nu vezi cât mă chinui?... Îmi strâng toate puterile. Mutra ta mă scoate din sărite şi totuşi te iubesc... Trebuie să iubesc. Biblia spune că voi cunoaşte iubirea!

DON JUAN: Pleacă o dată! Trebuie să-mi fac rost de un martor...

MARIA MAGDALENA: Unde să mă duc?

DON JUAN: Ai unde să te duci... Ai să te duci în Biblie. Acolo nici dracu n-o să te ajungă...

MARIA MAGDALENA: Am să mor în Biblie. O să trăiască mitul şi eu am să mor. Du-te şi apără-ţi mitul, Don Juan! Miturile vor trăi, vor supravieţui, şi noi, în urma lor, vom muri încetul cu încetul. Sunt fericită! Doamne, Dumnezeule! O durere nemărginită mi-a cuprins sufletul. Să fie oare durerea mult visată? Vino, durere mult-aşteptata! Nu te sfii, doboară tot ce-ţi stă în cale. A venit durerea, Don Juan... Vino, tristeţe, speranţa mea. Vino, vino, n-auzi?! Vino, durere, singura mea iubire! Nici tu nu vrei să vii, şi tu, tristeţea mea, mă trădezi?... Şi cât m-am amăgit cu această tristeţe! Câte speranţe nu mi-am legat de această tristeţe... M-aş sprijini pe această tristeţe, aş face din ea un templu. Nu vrea să vină! O chem şi nu vrea să vină. Biblia a minţit, viaţa de curtezană nu mă îngrozeşte! Atunci să vină măcar resemnarea! Nici resemnarea nu vrea să-şi arate colţii. Atunci sa vină negustorii de peşte... Ei, negustorii de peşte or să vină... Veniţi cu mine, negustori de peşte, în toate tavernele Bibilonului, să cântăm, să dansăm şi să zăcem acolo până când tristeţea ne va goni... Dar dacă nu va veni niciodată? Nu va veni niciodată!...

DON JUAN: Adio, Maria Magdalena!

TABLOUL 2

Acelaşi decor — cu schimbările de rigoare menite să transforme o locuinţă feerică într-o închisoare feerică.

Don Juan, Gardianul

GARDIANUL: Ai vrut să-l omori?

DON JUAN: Da' de unde! Eu, asasin? Mi-e sila de dueluri, onoare, scene de explicaţie şi toate exagerările astea spaniole.

GARDIANUL: I-ai luat nevasta?

DON JUAN: De la un gardian în exerciţiul funcţiunii mă aşteptam la mai multă subtilitate. Na i-am luat-o, ea s-a aşezat în braţele mele cu dragostea conjugală cu tot... Soţul s-a simţit jignit şi m-a provocat la duel. Dacă era după mine, îi ceream omului scuze. Uite, domnule, aşa şi-aşa...

GARDIANUL: Un Don Juan să ceară scuze?

DON JUAN: De ce nu?... Mai ales că după ce l-a înşelat, femeia s-a îndrăgostit de soţ, ca să se răzbune pe mine... Eu, de felul meu, sunt un tip rezonabil şi politicos. Ce te uiţi la mine ca viţelul la poarta nouă? Nu ţi-e prea clar ce este o legendă; legenda e pentru mine ceea ce-i pentru tine şeful tău ierarhic, ai înţeles? Totdeauna oamenii îşi închipuie despre mituri tot felul de grozăvii. Crezi că istoria o să admită că Don Juan avea un frumos şi indiscutabil început de burtă? Înţeleg nevoia oamenilor de a idealiza, dar să plătesc cu viaţa dorinţa asta a lor, e prea mult!

GARDIANUL: Instrucţiunile sunt foarte precise. Trebuie să muriţi foarte elegant.

DON JUAN: Ştiu, băiete, trebuie... să mă sting ca un apus de soare în munţi... Dacă nu mă sting frumos, ca un apus de soare în munţi, dau de dracu!

GARDIANUL: Dacă trebuie să mori frumos, n-ai ce face; ordinul se execută, nu se discută.

DON JUAN: întocmai... Fiindcă te văd atât de cumsecade, te rog să-mi dai concursul să aranjăm o moarte mai acătării. Dacă nu mă comport exact cum scrie la Carte, iese scandal şi numai de scandaluri n-am nevoie. Cât de mult contează fastul în viaţa nătărăilor! Femeile le cuceream tocmai prin gustul meu pentru fast, spectaculos şi ceremonial... Ce faci, băiete? Îţi iei notiţe? Nu foloseşte la nimic. Ai observat că senzualitatea dulce şi păgână răspândeşte o slujbă bine făcută de un popa cu cap? Amorul e un ritual mai complicat decât încoronarea unui rege. Decorul contează enorm în psihologia femeilor. Ai observat ce uşor cedează femeile la mare şi cât de credincioase, aproape habotnice, sunt în pajişti şi poiene? Se vede după mutra ta că n-ai observat...

GARDIANUL: Da! Îmi iau notiţe. Îmi place s-aud cuvinte măreţe. Am acasă la mine, în Madagascar, unde locuiesc cu mama şi sora mea mai marc, o colecţie de cuvinte măreţe. Când le recitesc, în timpul permisiunilor, am sentimentul că devin şi cu măreţ. Cu precădere mă dau în vânt după cuvintele care sfidează destinul. „Zarurile au fost aruncate”... „După mine, potopul!” Spune şi tu ceva asemănător...

DON JUAN: Nu ştiu. Nu cunosc. N-am chef!

GARDIANUL: Dacă nu ştii să spui cuvinte măreţe, cum de-ai ajuns legendă? Toate femeile au fotografia ta pe noptieră...

DON JUAN: A, poza aia cu mustaţă... o ştiu, nu e cea mai reuşită. Crezi că cu am vrut să fiu o legendă? Dar ce, crezi că în legendă ajunge cine merită?... Iarăşi îmi ies din pepeni! Dacă mă gândesc bine, eu n-am ţinut să fiu

legendă...

GARDIANUL: E bine să ştii că undeva există un simbol al desăvârşirii masculine. Asta te consolează şi te îmbărbătează.

DON JUAN: La ce-ţi ajută asta? Să trăieşti prin procură? Miturile sunt rodul fricii voastre de viaţă, nătărăilor, şi al laşităţii care se numeşte fantezie. Voi aţi făcut din nişte bieţi oameni, mituri, găgăuţilor! Aveţi nevoie de mituri, fără mituri vă simţiţi săraci, vă plictisiţi fără mituri, vă acriţi fără mituri, lânceziţi fără mituri, derbedeilor! Şi atunci, din această cruzime şi ignoranţă, luaţi câte un biet nevinovat şi-l puneţi în carcera legendei şi nu-i mai daţi drumul. De ce m-aţi făcut mit? De ce nu m-aţi lăsat în pace?

GARDIANUL: Eu am trăit prin intermediul tău! Eu am iubit prin intermediul tău pe regina din Saba şi Brigitte Bardot. Trăiai şi tu, trăiam şi eu...

DON JUAN: Mare plăcere să trăieşti c-o femeie prin procură... Dacă nu deveneam mit trăiam o sută de ani, am o constituţie robustă, iarăşi îmi ies din fire... Tocmai pe capul meu a căzut beleaua. Aveau nevoie de un ideal şi m-au găsit tocmai pe mine. Nu putea să cadă nenorocirea asta pe capul altuia?! Slavă Domnului, erau alţi bărbaţi mai frumoşi şi mai virili decât mine, cu toate astea pe mine m-au găsit reprezentativ.

GARDIANUL: Cine te-a găsit reprezentativ?

DON JUAN: Cum cine? Femeile! Ce sunt cu de vină că soţii legitimi nu ştiu să-şi sărute nevestele legitime? Au sentimente durabile, dar habar n-au să mângâie o femeie — cred că iubirea lor curată le dă dreptul să fie greoi şi mitocani. De ce nu învaţă o dată cu matematicile şi amorul fizic? Lecţii practice... Aşa era în vechime, pe timpul lui Solomon. De ce nu se pun cu burta pe carte? Eu cum am învăţat? Nici eu nu m-am născut învăţat. învaţă botanica, învaţă dreptul, învaţă matematicile superioare, numai să facă amor nu

învaţă!

GARDIANUL: Totuşi, până la urmă oboseşti să trăieşti prin mijlocirea altuia. Asta e drama pe care o trăiesc în momentul de faţă... Pe tine te-a iubit şi regina din Saba şi Gina Lolobrigida... Na există dreptate! Pe mine nu m-a iubit nici o femeie... Nici măcar un ta oraşului...

DON JUAN: Greşeală capitală! Femeile urâte nu sunt generoase. Trebuie să încerci la frumoasa oraşului. S-ar fi culcat în mod sigur cu tine. Femeile frumoase sunt atât de mândre de frumuseţea lor, încât se lipsesc foarte uşor de frumuseţea bărbaţilor. Propria lor frumuseţe le ajunge. Iartă-mă că-ţi dau sfaturi de strictă specialitate. Deformaţie profesională!

GARDIANUL: Pe mine nu m-a iubit nici o femeie. Totuşi, astea sunt faptele.

DON JUAN: Nu te mai vait a atâta! N-ai pierdut mare lucru!

GARDIANUL: Sătulul nu crede celui flămând.

DON JUAN; Şi ce dacă m-a iubit regina din Saba? Mare pricopseală... Am să mor cu amintiri cu tot! Am să mor în braţele reginei din Saba, ei şi?!

GARDIANUL: Cum, ei şi? Aş vrea să mor şi eu în braţele reginei din Saba. Spune sincer, cum era la pat?

DON JUAN: Ticăloasa umilinţă a omului în fata vulgarităţii... Cum era la pat? Mori de curiozitate. De ce-mi pui întrebări obscene? Uneori mai bine, alteori mai prost... Dragă prietene, te rog eu, nu-mi amărî ultimele zile, nu mă invidia.

GARDIANUL: Te invidiez de moarte... Când şedeam la postul meu, în gheretă, şi-mi imaginam că în timp ce eu îmi făceam datoria alţii făceau amor, se aşteptau, se iubeau, se devorau, înnebuneam, uram toată lumea...

DON JUAN: Eşti un copil! Femeile sunt mai simple, mult mai simple. Nu merită atâta zbucium... Şi nu se pricep la amor... Am întâlnit o femeie de 30 de ani care nu ştia ce a aia Anpariatakna — e posibil? Asta să zicem că n-

ar fi aşa de grav, n-au avut posibilitatea să cunoască templele sacre ale Indiei, drumul cu avionul costă o avere — dar au păcate şi mai adânci, inexplicabile. N-au miracolul existenţei şi, mai ales, n-au conştiinţa propriului lor miracol, asta mă scotea din sărite. Totdeauna când e vorba de amor, mai au şi altceva de făcut, să dea telefon la o colegă, să-şi aranjeze rochiţa pe scăunel să nu se şifoneze. Degeaba îmi spărgeam pieptul... Când faci un lucru, gândeşte la el, nu te risipi în toate direcţiile... şi eu care nu le iubeam trebuia să le dau lor, care mă iubeau, până şi propriul lor miracol, eu trebuia să le clădesc până şi propria lor emoţie, asta e prea de tot, spune şi tu?! Şi la capătul acestor chinuri, descoperi că, în clipa în care o femeie cedează unui anume bărbat, cedează de fapt tuturor bărbaţilor... Dorinţa femeilor e îngrozitor de globală... Uram sexualitatea şi voiam s-o stăpânesc, să n-aibă nici un secret pentru mine. Uram sexualitatea cu toată tăria cu care uram moartea. Mi se părea că mă umileşte. Şi-am vrut să stăpânesc acest abis. Ce orgoliu nebun!... Şi la ce mi-a folosit desăvârşirea mea diavoleasca, toată arta zeului Kama, toată ştiinţa amorului persan, toate rafinamentele Egiptului, toată erotica mistică a Indiei?! Poţi să-mi spui? Mă simt singur cu această desăvârşire cum se simte o văduvă care creşte şapte pisici... Şi eu am descoperit un lucru îngrozitor. (*Strigăt.*) Nu era nevoie de toată această desăvârşire! Nu era nevoie de mine!... Nu se ajungea niciodată până la mine... Eu eram întotdeauna de prisos... Să nu-ţi vină să râzi? A trebuit să vină moartea ca să înţeleg asta?! De altfel, fiindcă suntem între noi, pot să-ţi spun că toată vraja iubirii eu mi-o făceam cu mâna mea până la cel mai mic amănunt, eu cream până şi mutrele femeilor, eu le dictam cum să-şi mişte trupul, de parcă erau exerciţii de gimnastică — nu amor. Ador baletul, perfecţiunea şi supleţea trupului, fiecare mişcare stângace mă făcea

să sufăr... De fapt, nu obţineam nimic, cum îmi aşterneam, aşa dormeam. Ce să mai lungim vorba, am fost un valet, un salahor, un muncitor cu ziua!

GARDIANUL: Povesteşte tot, aşa cum a fost... Toate acestea se trec frumos într-un proces verbal...

DON JUAN; Eu sunt o fire estetizantă, n-o să-ţi folosească experienţa mea! Totdeauna le-am cerut femeilor o vastă cultură generală. N-o spun asta ca să mă apăr. Dacă o femeie îl confunda pe Platou cu Aristotel, s-a dus... n-avea ce căuta în patul meu, mă orbea furia... Întâi le ridicam nivelul filozofic şi de-abia după aceea le rugam să se dezbrace... Patul meu trebuia să rămână un templu sacru, un lăcaş de cultură, străin de ignoranţă şi vulgaritate. Femeile lipsite de inteligenţă n-au viaţă şi eu aveam senzaţia ciudată că trebuie să sprijin cu forţa mea nişte manechine gata-gata să cadă. Eu trebuia să am şi viaţa lor... Eu le dădeam şi surâsul lor... Am crescut sub obsesia desăvârşirii, mai bine-zis am fost silit să fiu perfect, am fost împins cu forţa în ghearele perfecţiunii şi am crezut că dintr-o îmbrăţişare se poate face o pagină de antologie. Am învins; aşa se spune, aşa crezi şi tu, dar nu ştiu ce am câştigat... Artă pentru artă... cu alte cuvinte... în fond, dacă tot facem amor — de ce să nu-l facem perfect? Pentru mine sexualitatea e o posibilitate de a gândi, de a gândi direct în trupul meu, nu pe o coală de hârtie, cum fac bieţii scriitori. Am studiat toate tainele zeului Kama... Le-am studiat cu durere şi înverşunare. Voiam să ştiu totul, dar nu din curiozitate vulgară, ci din dorinţa nebunească de a stăpâni această taină. De la mine se aştepta minunea, de la mine se aştepta ceva cu totul deosebit. Eu n-aveam voie să greşesc, eu n-aveam voie să mângâi prost, deşi, omeneşte vorbind, în marea rece a acestei geometrii perfecte, duceam nostalgia unei greşeli, a unei stângăcii... ei bine, mediocritatea îmi era interzisă...

GARDIANUL: Ai reuşit să stăpâneşti taina aia grozavă?

DON JUAN: Nu. Ea m-a stăpânit pe mine... Habar n-am de nimic...

GARDIANUL: Te-au înşelat şi pe tine femeile?

DON JUAN: Desigur... prima calitate a unui Don Juan e să ştie să închidă ochii.

GARDIANUL: Nu reuşeşti să mă emoţionezi. Eu şedeam aici, în ghereta mea şi tu te lăfăiai în braţele cucoanelor. Aş fi vrut să am şi eu o femeie care să-mi admire disciplina, chipul şi epoleţii.

DON JUAN: Nu cred că din cauza disciplinei îşi pierd femeile capul. Deşi, ca să fiu drept, am cunoscut o femeie pe care spiritul de ordine o adusese într-o stare de nebunie erotică greu de descris, totuşi sunt cazuri foarte rare.

GARDIANUL: Povesteşte! Povesteşte tot ce ştii!

DON JUAN: Ajunge cu atâtea discuţii despre femei! De ce se discută atâta pe tema asta în reviste, în filme, în cărţi de filozofie, n-am priceput niciodată. Ce dracu, nu mai sunt şi alte subiecte de conversaţie?! Mai bine discutăm politică. Ce crezi? Cine câştigă alegerile din Canada?

GARDIANUL: Nu mă interesează politica. Vreau să cunosc enigma femeii înainte de a ajunge la pensie... Ajută-mă, Don Juan! Ajută-mă să sucesc şi eu capul femeilor, tu tot ai să mori, deşi Dumnezeu mi-e martor că nu-ţi doresc moartea. Noi, gardienii, nu dorim moartea nimănui, asta e treaba justiţiei. Spune şi tu, nu-i păcat să se ducă în mormânt o experienţă atât de bogată? sunt încă tânăr. Sunt susceptibil de avansare. Am o garsonieră cu intrare separată...

DON JUAN: E bine că ai o garsonieră cu intrare separată, dar îţi trebuie şi farmec personal.

GARDIANUL: Asta aşa e. Ăsta ori îl ai, ori nu-l ai... Te uiţi la câte un civil şi-ţi vine să-ţi muşti pumnii de ciudă! N-are galoane, dar are farmec personal! Oare de ce n-am

şi eu farmec personal? De ce nu se tulbură femeile când mă văd? De ce nu mă doresc ca nebunele? De ce nu-mi pronunţă numele în somn?

DON JUAN: Nu ştiu... Se poate fabrica puţin farmec personal şi pe cale artificială. Toţi oamenii îşi fabrică farmecul personal, aş putea să te ajut. Aşa... de-o oarecare umbră de melancolie cred că ţi-aş putea face rost... Chiar şi do-o expresie demonică ţi-aş putea face rost.

GARDIANUL: Şi eu cred că mi-ar trebui o umbră de melancolie... dar în meseria noastră păcătoasă numai de melancolic n-ai timp...

DON JUAN: Nu se poate, băiete! Trebuie să-ţi faci rost de puţină melancolic, din piatră seacă trebuie să-ţi faci rost! Te înţeleg, ai o meserie cam ingrată, dacă erai toreador sau măcar dansator pe sârmă, era, evident, mai uşor...

GARDLANUL: Vreau să-mi eliberez subconştientul. Nu vreau să am subconştientul încărcat! Aş vrea să refuz şi eu o femeie. N-am refuzat niciodată o femeie... Şi timpul zboară, tinereţea se duce... Asta e visul meu! Să-i spun cu un aer plictisit: du-te! N-am nevoie de tine! S-o gonesc de la uşa mea pe Gina Lolobrjgida! Ar fi grozav! Crezi că e posibil?

DON JUAN: Înainte de a refuza o femeie trebuie s-o cucereşti. Dacă n-o cucereşti, n-ai ce refuza... Ei da, frumoase planuri mai ai, băiete! Eşti mai bătrân cu aproape zece ani şi totuşi simt nevoia să-ţi spun „băiete”. E îngrozitor să vezi cât de mult invidiază omul întunericul altuia. Curtezanele sunt mai invidiate decât sfintele! Curios, orice femeie crede că e mai uşor să fii sfântă decât curtezană, ele chiar cred că se nasc sfinte Viaţa de curtezană, ăsta e visul secret al tuturor femeilor. Omul confundă viciul cu sinceritatea. Mare greşeală! Ai văzut vreo femeie care să regrete că s-a culcat cu prea mulţi bărbaţi? Eu, unul, n-am văzut...

Dar femei care să-şi regrete amarnic virtutea, să-şi urască virtutea, să-şi dispreţuiască virtutea, asta da,' am văzut cu duiumul. Omul are convingerea că. dacă nu păcătuieşte, nu şi-a trăit viaţa...

GARDIANUL: Asta-i morală! Eu nu vreau lecţii de morală, eu vreau reţete practice cu efect imediat. Eu vreau metode concrete. Eu însumi sunt foarte concret. Femeile la rândul lor sunt de asemeni foarte concrete.

DON JUAN: Ai avut o intuiţie de geniu, băiete! Femeile sunt într-adevăr foarte concrete.

GARDIANUL: ...Atunci de ce mă tulbură atât de tare prezenţa sexului opus, ca să folosesc limbajul civililor? Cum se explică acest mister? Am ajuns să fiu inhibat, şi la propriu şi la figurat... Când văd o femeie, mă topesc de fericire, mă pierd cu firea, nu pot să leg o vorbă, n-am conversaţie. Mă îndrăgostesc imediat. O femeie chiar mi-a reproşat că n-am conversaţie. Din pricina acestei stări de extaz aproape mistic, nu mai sunt capabil de nimic, mă inhib.

DON JUAN: Să nu te chinuie succesul la femei. Nu există, dragul meu, *nimic mai ridicol pe lumea asta ca bărbatul care se laudă cu succese la femei*. Am cucerit o fiinţă stranie într-o singură clipă, ca pe urmă să aflu că succesul meu se datora unei indicaţii medicale... Eu eram de mult prevăzut, existam acolo, pe reţetă, lângă vitamina B complex... Eşti prea romantic, dragul meu gardian! Fără mediocritate nu se poate cuceri o femeie. Fără mediocritate nici măcar copii nu se pot face... Numai ceea ce e artificial leagă oamenii, asta o ştiu până şi scriitorii. Femeile au despre amor o imagine stabilită de literatură, de filme, de posturile de televiziune, de reviste, de aspiraţiile lor şi aşteaptă ca viaţa să le confirme această imagine falsă. Femeile caută această imagine falsă şi bărbatul inteligent renunţă de bună voie la felul lui de a fi şi se conformează acestei imagini trase de păr. Atunci cele

două imagini false se întâlnesc şi se pupă. Pasiunea erotică se naşte din eroare, dar e necesar ca eroarea să se producă simultan, altfel n-am făcut nimic. Pricepi?

GARDIANUL: E prea abstract... Eu vreau ceva mai concret. Foarte concret. Cum trebuie să te porţi cu femeile, ce metode să foloseşti? Vreau să cunosc psihologia femeilor.

DON JUAN: Nu-mi pune întrebări idioate! Nu-i nevoie să cunoşti psihologia femeilor. Nu există aşa ceva! E suficient să fii bine informat!

GARDIANUL: Cum adică, bine informat? Mai concret şi mai la obiect! Abstracţiile sunt o veche metodă prin care un inculpat vrea să fugă de întrebările poliţiei.

DON JUAN: Informaţiile necesare. Situaţia „la zi”. Dacă soţul e plecat de acasă, dacă s-a certat ultima oară cu amantul, dacă amantul e din Damasc sau din altă ţară, dacă trece printr-o criză sufletească, dacă n-are succes pe linie profesională... Dacă eşti bine informat, ce-ţi mai trebuie psihologie?

GARDIANUL: Acum judeci după gustul meu! Şi eu cred că informaţia e sfântă, nu de ieri, de azi! Nu-i suficient să culegi informaţii, trebuie să ştii să te foloseşti de ele... (*pauză stranie*) cu toată sinceritatea.

DON JUAN: Dacă vrei tu, cu toată sinceritatea.

GARDIANUL: Încep să înţeleg. Încep să cunosc „enigma femeii”. Te pomeneşti că ajung şi cu mitul lui Don Juan! Să-i spun Ginei Lolobrigida că mă scoate din sărite cu veşnicele ei declaraţii amoroase... Ar fi minunat!

DON JUAN: Te dezavantajează oarecum fizicul... şi meseria. Era mai bine dacă erai toreador, sau măcar frizer, sau chiar tenor. N-am înţeles niciodată cum se poate amoreza o femeie de un bărbat „care are voce”. Mi se pare foarte caraghios ca un bărbat să cânte aşa, ca nebunul, toată viaţa, dar oricum... Ce crezi, am vreo şansă să fiu graţiat?

GARDIANUL (*cu altă voce*): Nu cred. Nu te-aş sfătui. Datoria mea e să veghez ca oamenii să-şi respecte mitul pe care-l reprezintă. Ai devenit un mit, fă-ţi datoria!

DON JUAN: Aş vrea să fac cerere de graţiere...

GARDIANUL: Nu te pot împiedica să faci cerere de graţiere, avem şi noi legi pe care le respectăm. Totuşi m-ar durea dacă ai face cerere de graţiere...

DON JUAN: Te-ar durea?

GARDIANUL: Enorm... Ar însemna să-mi stric imaginea ideală pe care mi-o făcusem despre tine. Încă un mit care se duce de râpă? Ce ne mai rămâne? Eu, dacă n-am mituri, mă apuc de băutură...

DON JUAN: Nu s-ar putea găsi totuşi o soluţie? O soluţie de compromis...

GARDIANUL: Ar fi o soluţie, dar mi-ar face mare plăcere dacă n-ai abuza de ea... Există în oraşul nostru o lege veche, uitată de aproape toţi judecătorii şi neuitată de nici un locuitor, o lege veche de aproape două mii de ani, care nu şi-a pierdut puterea de lege. Legile oricum trăiesc mai mult decât oamenii. sunt cetăţi aproape pustii, unde oamenii au murit de mult, cu toate astea legile sunt respectate cu sfinţenie... Acum, care e legea şi cum sună această lege... Dacă o femeie, sau o fecioară — n-are importanţă — se îndrăgosteşte de un condamnat la moarte şi-l ia de bărbat, cu acte-n regulă, condamnatul se însoară, face nuntă şi scapă de pedeapsa capitală. I se retrag însă drepturile politice.

DON JUAN: Asta nu mă deranjează prea mult. Cu alte cuvinte pedeapsa capitală se preschimbă în închisoare pe viaţă... Dar iubirea nu-i de-ajuns? Sentimentul în stare pură? Căsătoria e obligatorie?

GARDIANTUL: Legea e foarte drastică şi totodată foarte clară în această privinţă. De altfel, nici nu e prea greu ca o lege dură, să fie şi clară în acelaşi timp. Condamnatul scapă de pedeapsa cu moartea şi se

căsătoreşte imediat. De asemeni, e obligatoriu ca mirii să fie cununaţi de călău. Călăul nostru e un băiat de zahăr, ar prefera să fie naş decât să te ghilotineze...

DON JUAN: Din lac în puţ... Scapi de o închisoare şi dai de alta... Scapi de dracu şi dai de taică-său... De fapt, cu sunt de acord, că doar nu-s nebun să nu fiu de acord. Propunerea e rezonabilă. În comparaţie cu moartea, chiar şi căsătoria prezintă unele avantaje indiscutabile. Dar cu sunt mitul lui Don Juan, nu înţelegi, omule? Eu sunt obligat să-mi păstrez imaginea pe care şi-au făcut-o femeile despre mine! Nu se duce de râpă mitul cu măreţia lui cu tot?

GARDIANUL: Sigur că frumos ar fi să te laşi decapitat... Ţi-aş purta o amintire plină de evlavie! Noi, gardienii, iubim miturile. Îţi dai seama că n-aş putea ucide un mit cu uşurinţa cu care ucid un om. Mitul e ceva sfânt!

DON JUAN: Şi omul?

GARDIANUL: Omul e om...

DON JUAN: Ţi se pare puţin?

GARDIANUL: Total insuficient...

DON JUAN: Totuşi, înţeleptul şi afemeiatul Solomon pe care l-am cunoscut personal spunea că un ţăran viu valorează mai mult decât un împărat mort...

GARDIANUL: Soluţia asta nu prea e practică, de-aia ţi-am propus-o. Această delicateţe nu-mi aparţine, nu-i o trăsătură de caracter, e un paragraf din regulamentul de ordine interioară. Şi apoi, femeile nu prea se dau în vânt după condamnaţii la moarte, preferă, cum e şi firesc, cântăreţii de muzică uşoară...

DON JUAN: Cred!

GARDIANUL: Şi apoi, trebuie ca femeia să te iubească cu adevărat, curat, pasiunile mincinoase se pedepsesc mai aspru decât contrabanda cu opium şi negoţul de sclavi...

DON JUAN; Şi-apoi cum să găseşti o iubire curată într-un oraş care se află în plin avânt economic? Şi de unde

ştiţi voi că pasiunea femeii e autentică? Femeile se pricep să mimeze pasiunea... Şi toate pasiunile sunt într-un fel sau altul false... Ascultă-mă pe mine, că-s vulpe bătrână... Pasiunile a căror falsitate nu se dovedeşte niciodată se numesc iubiri.

GARDIANUL: O controlam pasiunea, de ce să n-o controlăm? Avem aparate moderne primite cadou de la cetăţenii secolului XX. Noi le furnizăm legende, ruine şi tot felul de vestigii ale trecutului, şi ei ne furnizează în schimb aparatură tehnică. Aparatul măsoară cu precizie intensitatea, durata şi puritatea iubirii de care inculpata declară că e cuprinsă.

DON JUAN: De ce inculpata?

GARDIANUL: Avem şi noi expresiile noastre. Până la proba contrarie, nu?

DON JUAN: Şi tu până la proba contrarie?

GARDIANUL: Ba bine că nu... şi eu până la proba contrarie.

DON JUAN: Şi sentimentul trebuie să fie reciproc? Adică trebuie s-o iubesc şi eu pe femeia care mă iubeşte?

GARDIANUL: Evident.

DON JUAN: Atunci n-am făcut nimic. N-am iubit niciodată pe nimeni!

GARDIANUL: Ai să iubeşti. Frica de moarte naşte iubire... Iată, a şi venit o femeie... Iubeşte-o, Don Juan! Iubeşte-o, dacă vrei să scapi de moarte! (*Pleacă*.)

Don Juan, Maria Antoaneta

MARIA ANTOANETA: Don Juan! Arăţi splendid, iubitul meu! Niciodată nu te-am văzut în forma asta. Apropierea morţii îţi dă un farmec straniu... Cum te simţi?

DON JUAN: Bine. Ca orice om care moare peste câteva zile, bine... Trebuie să-mi compun o mutră cât mai

corespunzătoare situaţiei. Spune-mi, te rog, se vede pe chipul meu un amestec de grandoare şi dispreţ? Instrucţiunile sunt clare. Grandoare şi dispreţ...

MARIA ANTOANETA: Lasă-mă să te privesc! Lasă-mă samă bucur de strălucirea ochilor tăi... Ai văzut „Paris Meci”-ul cu fotografia ta pe copertă?

DON JUAN: La închisoare „Paris Match”-ul soseşte cu o relativă întârziere...

MARIA ANTOANETA: (*îi arată revista*): Cred. Te-au fotografiat în timpul duelului... Ce expresie plină de duritate ai, pur şi simplu fermecătoare. Duelul, în general, a făcut o impresie excelentă. Toată lumea l-a comentat favorabil. De ce mă ţin eu de fleacuri când în fond sunt zbuciumată? Don Juan, pe mine cui mă laşi?

DON JUAN: Nu vii de la arhitect?

MAKIA ANTOANETA: Da. De la arhitect, vin... E un fel de a spune...

DON JUAN: Pentru vremuri de bejenie sunt buni şi arhitecţii...

MAKIA ANTOANETA: Şi ironia ta ucigătoare, ca un pumnal de Damasc. Văd în trupul meu o durere, presimţirea unei mari singurătăţi...

DONJUAN: Eu n-o văd. Dar arhitectul ce face? Nu-ţi asigură o viaţă sexuală normală?

MARIA ANTOANETA: Sărutările arhitectului sunt sălcii, planificate cu ani în urmă. Lipseşte inefabilul. Cum aş putea să te compar cu un biet arhitect, Don Juan? Tu mi-ai redat libertatea trupului, Don Juan, tu mi-ai redat neruşinarea şi bucuria aceea păgână. Tu ştii foarte bine, de câte ori te-am comparat, concluzia ţi-a fost net favorabila...

DON JUAN: Asta ar fi fost culmea. După ce m-ai comparat atâta să nu fi ajuns la concluzii favorabile... Lasă viaţa interioară! Spune mai bine ce face arhitectul?

MARIA ANTOANETA: Eu vreau să plec la munte, el vrea să plece la mare. Mereu aceleaşi discuţii stupide. Vrea să

se întâlnească cu Alexandru cel Mare; au ei nu ştiu ce combinaţii. Încă din secolul XX are o mare admiraţie pentru Alexandru cel Mare...

DON JUAN Alexandru cel Mare e un bărbat frumos şi tânăr... Înşală-mă măcar cu Alexandru cel Mare. De când sunt pe ducă m-am tâmpit, încep să am si eu criterii de valoare. Dacă tot mă înşeli, înşală-mă c-un alt mit...

MARIA ANTOANETA: Bine...

DON JUAN: N-a fost greu să-ţi smulg hotărârea asta...

MARIA ANTOANETA: Ai umor, Don Juan... Te rog să nu-ţi pierzi umorul nici în preajma execuţiei ăleia oribile. Aş vrea să povestesc prietenelor la o cafea cu cil umor ai întâmpinat moartea. Voiam să te întreb ceva important. Cum o să mori?

DON JUAN: Decapitat.

MARIA ANTOANETA: Decapitat! Superb! Am o presimţire! Aşa am să mor şi eu... ca şi tine...!

DON JUAN: Eu te-aş fi iubit şi aşa, decapitată. Pierderea capului nu ţi-ar întina frumuseţea; cu trupul tău divin, lipsit de povara capului, ai fi într-adevăr o iubită perfectă. Ca să fiu sincer, niciodată nu mi-a plăcut capul femeilor, ochii lor, expresia lor. O, divină Maria Antoaneta! Chiar când mă gândeam să te înşel, tot cu tine te înşelam, chiar şi prin trădare tot în braţele tale ajungeam. Tu eşti şi minciuna şi adevărul... toate drumurile duc spre patul tău...

MARIA ANTOANETA: Am o rugăminte să-ţi fac, Don Juan. O ultimă rugăminte...

DON JUAN: Nu-mi place expresia „o ultimă rugăminte”! Sună cam melodramatic.

MARIA ANTOANETA: Iartă-mă, aşa se obişnuieşte. Aşa se spune, „o ultimă rugăminte”. Să nu cumva să faci cerere de graţiere! Ar fi penibil!

DON JUAN: De ce ar fi penibil?

MARIA ANTOANETA: Ar fi foarte penibil. îţi explic de ce.

Dacă faci cerere de graţiere, o să ţi se aprobe. Regina din Saba, care ştii ce bine e informată în toate direcţiile, mi-a confirmat bănuiala. Ei chiar doresc ca tu să faci cerere de graţiere! Nu pricepi manevra!? Vor să te umilească. Vor să distrugă, nemernicii, mitul lui Don Juan! După ce te-au smuls fiziceşte din braţele noastre, vor să ni te smulgă şi din amintire, Aminteşte-ţi cuvintele înţeleptului Socrate, care a refuzat achitarea şi exilul... Citez din memorie: Ce mare lăcomie de viaţă ar trebuie să mă cuprindă ca să vă implor graţierea! Ar fi păcat să ratezi o moarte atât de splendidă... Aşa ceva nu se întâlneşte de două ori în viaţă... Nu te umili! Te rog în genunchi... Nu-mi profana imaginea ideală pe care mi-am făcut-o despre tine!

DON JUAN: Vorbeşti de moarte ca de-o rochie de bal...

MARIA ANTOANETA: N-o să te uit niciodată, Don Juan. Nici o femeie nu te va uita...

DON JUAN: Unde te duci?

MARIA ANTOANETA: Îţi spun adevărul, aşa cum m-ai învăţat tu... Am oră la coafor...

DON JUAN: Nu ştiam că ai oră la coafor. De ce nu mi-ai spus că ai oră la coafor? Dacă-mi spuneai că ai oră la coafor, nu te reţineam atâta...

MARIA ANTOANETA: Am oră la coafor... Te superi pe mine ca am oră la coafor?

DON JUAN: Nu. Pleacă!

MARIA ANTOANETA: (*pleacă*).

DON JUAN: S-a dus... De-abia aşteaptă să mă înşele cu Alexandru cel Mare. Legenda a fost salvata. E drept, toate astea cu preţul vieţii mele, dar n-are importanţă, ducă-se dracului omul concret, trăiască ideea de om. Măi, dar mult mai costă o legendă... Mult mai scump decât un om în carne şi oase. Totuşi, eu nu sunt o idee, sunt un om. De aici începe nenorocirea. Şi de dragul acestei legende spectaculoase să mă devoreze viermii?! Noi, miturile, trebuie să ne ajutăm unul pe

altul, din partea civililor nu te poţi aştepta la nimic bun. Trebuie să o iubesc şi eu pe Maria Magdalena. O voi iubi, altă scăpare nu există. Iubire, vino şi învăluie-mi sufletul! Suflete, nu sta ca de piatră! Trebuie să iubesc — nu-nţelegi că trebuie să iubesc? Lasă, lasă, nu-mi spune că are picioarele prea groase; nu-mi spune că. e puţin cam snoabă, nu-mi spune că e rea. de muscă, lasă-mă s-o iubesc... Dacă Maria Magdalena o să mă iubească şi n-am s-o iubesc eu, n-am făcut nimic. O voi iubi!... Adio, inimă de piatră! Ceea ce n-a reuşit farmecul straniu al reginei de Saba şi al Brigittei Bardot, va reuşi spaima de moarte! (*În genunchi*.) Spaimă de moarte, preschimbă-te în iubire! Spaimă de moarte, ajută-mă să mă tulbure prezenţa ei... Spaimă de moarte, ajută-mă să mă vrăjească surâsul ei puţin cam strâmb! Gardian, tinere gardian, valorosule gardian, cheamă pe Maria Magdalena... Vino, Maria Magdalena! O, dacă am iubi, n-am muri niciodată!

Don Juan, Maria Magdalena

MARIA MAGDALENA (*cu desăvârşire schimbată*): Bună ziua, fiule... (*Inspectează camera*.) Cum de n-aveţi aici icoana Domnului nostru Isus Cristos? Mă miră foarte mult. Ştiu că s-au dat dispoziţii precise în acest sens. Personal m-am ocupat de această problemă.

DON JUAN: Gardianul încă mai crede în mai mulţi zei. Nu s-a resemnat cu ideea unui singur Dumnezeu. I se pare prea puţin pentru sufletul lui atât de disciplinat...

MARIA MAGDALENA: Trebuie educat... Totuşi nu înţeleg cum de nu s-a pus aici portretul Domnului nostru Isus Cristos!...

DON JUAN: Nu de asta te-am chemat, Maria Magdalena! sunt fericit că ochii tăi îmi par atât de vii şi de tineri.

sunt fericit că prezenţa ta mă tulbură... Te iubesc, Maria Magdalena! Aş vrea să ne căsătorim şi să ne retragem în căsuţa ta de pe malul Nilului...

MARIA MAGDALENA: Căsuţa mea de pe malul Nilului. Căsuţa mea de pe malul Nilului? N-o mai am. Am cedat-o unui azil pentru bătrâni. Mi-am dedicat Domnului toată capacitatea de muncă şi credinţă...

DON JUAN: Mi-e frică de moarte, Maria Magdalena!...

MARIA MAGDALENA: Frica de moarte mi se pare ceva de prost gust... Când aud că unuia îi e frică de moarte, îmi vine să casc. Schimbi o haină cu alta — asta e tot. De unde aţi mai născocit şi prejudecata asta cu frica de moarte? Păi zău aşa...

DON JUAN: Ai o linişte pe care n-ai avut-o niciodată. Cu ce preţ ai plătit această linişte! Tot negustorii de peşte ţi-au dat-o?

MARIA MAGDALENA: L-am întâlnit cu adevărat pe fiul dulgherului din Nazaret. Slavă Domnului, cuvintele Noului Testament s-au adeverit. Dacă nu se adevereau, cred că-mi luam câmpii. În sfârşit, l-am uns cu mir şi i-am spălat picioarele cu părul meu. Cuvintele sfintei Evanghelii s-au adeverit întru totul... Sufletul mi-e liniştit. Moartea nu mă chinuie. Simţurile nu mă terorizează. Eternitatea îmi e asigurată!

DON JUAN: Ai tot ce-ţi trebuie pentru o bătrâneţe liniştită. L-ai întâlnit pe fiul dulgherului din Nazaret? Din pricina acestei sacre întâlniri eu am să mor. Tu ai descoperit adevărul şi din pricina acestei dumnezeieşti descoperiri eu am să cad pradă viermilor! Vorbeşti ca o burgheză care şi-a luat toate asigurările. De când l-ai cunoscut pe Cristos, te-ai îngrăşat.,.

MARIA MAGDALENA: E adevărat, mă simt foarte bine...

DON JUAN: Dacă mă iubeşti, scap de moarte. Ar trebui să înţelegi asta...

MARIA MAGDALENA: Eu înţeleg lucruri mai profunde...

DON JUAN: înţelege ceea ce trebuie...

MARIA MAGDALENA: Dacă te-aş iubi, ar însemna să mă întorc la patima cărnii şi să renunţ a mă conforma Sfintei Scripturi... Nici nu mă gândesc. Ar însemna să fiu inconştientă. Eu sunt mitul Măriei Magdalena şi am o anumită responsabilitate. Să renunţ la eternitate şi să mă amorezez, ar însemna să fiu o tâmpită...

DON JUAN: Dacă sfinţenia ta aduce moartea unui om, nu mai este sfinţenie. Dacă păcatul tău salvează viaţa unui om, nu mai este păcat. Tu te ascunzi în imaginea unei femei care l-a cunoscut pe Dumnezeu, îţi convine această imagine care îţi asigură tot confortul.

MARIA MAGDALENA (*blândă ironie*): Dragul meu Don Juan, n-ai mai progresat de loc în ultimul timp. Să renunţ la adevăr de dragul unui om? Atunci înseamnă, fiul meu, că habar n-ai ce este adevărul...

DON JUAN: Omul este adevărul... Şi nu mai îmi spune „fiul meu" că mă scoţi din sărite...

MARIA MAGDALENA: Eu l-am uns pe Domnul cu mir şi i-am şters pici oarele cu părul meu. Să renunţ la această legendă sublimă ca să-ţi cresc ţie copiii şi să-ţi pregătesc micul dejun? Ar trebui să fiu nebună! Nu, nu, mai bine stau şi discut în contradictoriu cu apostolul Pavel.

DO JUAN (*descoperire*): Ai oră la coafor... Şi tu ai oră la coafor. Presimt că şi tu ai oră la coafor... Eu mor şi toate iubitele mele au oră la coafor!...

MARIA MAGDALENA: Trebuie să plec. Mă aşteaptă apostolul Pavel, discipolul lui Cristos...

DON JUAN: Te duci să te întâlneşti cu apostolul Pavel şi pe mine mă laşi morţii!

MARIA MAGDALENA: Da. Moartea nu există. Ai să trăieşti şi ai să vezi. N-am să abandonez adevărul cel veşnic de dragul unui bărbat! Să renunţ la veşnicie pentru o clipă de plăcere făcută după reţete arhicunoscute? Drept cine mă iei? Eu am fost primul om care a descoperit că Isus Cristos a părăsit mormântul şi a înviat, cu i-am anunţat pe apostolii care habar n-aveau. Eu am fost

primul martor al minunii. Spune şi tu, nebuniile, cum aş putea să renunţ la destinul meu sacru de înger al învierii? (*Pauză stranie. Îşi dă seama de implacabila confuzie*.)

DON JUAN: Maria Magdalena! Tu eşti Maria Magdalena?

MARIA MAGDALENA: Nu... Maria Magdalena a murit demult, fiul meu. Eu sunt mitul Măriei Magdalena.

DON JUAN: Eu pe Maria Magdalena o căutam. Cu ea aveam ceva de vorbit.

MARIA MAGDALENA: Îmi pare rău. Eu sunt mitul Mariei Magdalena. Aceea pe care o cauţi tu a murit demult, fiul meu ! Adio!

---- CORTINA ----